

Σχόλιο του Γραφείου Τύπου της ANΤΑΡΣΥΑ για την ανάθεση της διαχείρισης του δημόσιου χρέους στον οίκο Lazard

Μια εβδομάδα μετά τις εκλογές, και με την πλειονότητα του ελληνικού λαού να στηρίζει ανεπιφύλακτα και να πανηγυρίζει για κάθε -έστω και συμβολική- σύγκρουση με τους δανειστές και την Τρόικα, είναι απορίας άξιον για ποιο λόγο η κυβέρνηση δεν προχωρά αποφασιστικά στο θέμα της διαγραφής του χρέους.

Πέντε χρόνια μετά το ξέσπασμα της κρίσης, είναι πλέον προφανές στην πλειοψηφία του ελληνικού λαού τι πραγματικά είναι το περιβόητο «δημόσιο χρέος» το οποίο μας ζητούν να αποπληρώσουμε. Μόνοι τους ομολογούν την αλήθεια: το δήθεν δημόσιο χρέος, που διογκώνεται συνεχώς με τόκους και τοκοχρεωλύσια, είναι ένας μοχλός για να φοβίζονται τους λαούς και να επιβάλλουν μνημόνια. Άλλωστε, οι ίδιοι δήθεν τεχνοκράτες και οικονομολόγοι των διεθνών Οργανισμών που μας «συμβούλεψαν» να μπούμε στο πρόγραμμα επιτήρησης (μνημόνιο) επειδή το δήθεν δημόσιο χρέος μας ήταν στο 120% του ΑΕΠ και θεωρούν «πετυχημένο» το πρόγραμμα που οδήγησε το ίδιο χρέος στο 175% του ΑΕΠ!

Κι όμως, αντί να προχωρήσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έστω στο λογιστικό έλεγχο του δημόσιου χρέους προκειμένου να διαγραφεί το μεγαλύτερο μέρος του, όπως έλεγε το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, οι πρώτες κινήσεις της κυβέρνησης δείχνουν σε τελείως άλλο δρόμο!

Δεν είναι μόνο οι νέες δηλώσεις του Υπουργού Οικονομικών, είναι κυρίως οι πράξεις: στις 31/1, με ένα λιτό Δελτίο Τύπου, ο Γιάνης Βαρουφάκης ανακοίνωσε (!) την «ανάθεση στην εταιρία χρηματοοικονομικών συμβούλων LAZARD του ρόλου του συμβούλου του Υπουργείου Οικονομικών σε θέματα δημοσίου χρέους και δημοσιονομικής διαχείρισης.»

Μόνο που ο οίκος Lazard δεν είναι άγνωστος στην Ελλάδα, κάθε άλλο: υπήρξε σύμβουλος των μνημονιακών κυβερνήσεων, ήταν υπεύθυνος μαζί με τις κυβερνήσεις Παπανδρέου και Παπαδήμου, για το περίφημο PSI (κούρεμα) του χρέους που είχε ως αποτέλεσμα την εξαφάνιση εν μια νυκτί των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων, των πανεπιστημίων, των νοσοκομείων και άλλων δημοσίων οργανισμών, χωρίς να ρωτηθεί ποτέ κανείς για τις επιπτώσεις που αυτό θα είχε στις συντάξεις, στη δημόσια παιδεία, υγεία κ.λπ., την ίδια στιγμή που οι καρχαρίες από τα νησιά Κέυμαν πληρώθηκαν τα κέρδη τους από τα ελληνικά ομόλογα μέχρι τελευταίου ευρώ.

Και όλο αυτό με το αζημίωτο για τον οίκο Lazard, που εισέπραξε -επισήμως τουλάχιστον- 25 εκ. ευρώ από το υστέρημα του ελληνικού λαού!

Ακόμη πιο επικίνδυνο είναι ότι ο νυν Υπουργός Οικονομικών δεν αισθάνεται καν την ανάγκη να ανακοινώσει στον ελληνικό λαό με ποια διαδικασία επιλέχθηκε η συγκεκριμένη εταιρεία, για ποιο λόγο και με ποια οικονομική συμφωνία!

Μετά από όλα αυτά, δεν έχουμε παρά να επαναλάβουμε, προς τον σημερινό πρωθυπουργό Αλέξη Τσίπρα, τα ερωτήματα που έθεσε το 2011 ο βουλευτής Αλέξης Τσίπρας για την ανάθεση της διαχείρισης του χρέους στη Lazard:

1. Με ποια κριτήρια και διαδικασίες επιλέχθηκαν οι παραπάνω εταιρείες; (Επιλογή με

πρόσκληση περιορισμένου αριθμού συμμετεχόντων; Καθορισμός του ποσού σύμβασης με διαπραγμάτευση; Επιλογή με Ανοικτό διαγωνισμό; Ποιοί προσκλήθηκαν να υποβάλουν προσφορά; Ποιοί Συμμετείχαν; Ποιές ήταν οι ενέργειες δημοσιότητας; Ποιές οι εισηγήσεις των αρμόδιων οργάνων για την υπογραφή αυτών των συμβάσεων;)

2. Με ποιο σκεπτικό, σε μια περίοδο πλήρη εξαγγελιών περικοπής των δημοσιονομικών εξόδων, αποφασίζεται αυτή η δαπάνη, ενώ το κράτος διαθέτει νομικούς συμβούλους και εξειδικευμένους επιστήμονες, στο Υπουργείο Οικονομικών αλλά και στην Τράπεζα της Ελλάδας;

3. Ποιος ο ρόλος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους σε αυτήν την επιλογή και την Υπουργική απόφαση έγκρισης αυτών των δαπανών;

(από ερώτηση του Α. Τσίπρα στη Βουλή, 22/11/11 Ερώτηση του Προέδρου της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ, Αλ.Τσίπρα προς τον Υπουργό Οικονομικών: **Υπουργικές αποφάσεις για αμοιβές δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ σε εταιρείες παροχής νομικών υπηρεσιών και χρηματοοικονομικών συμβουλών, την ώρα που έψαχναν για πρωθυπουργό**)

Πράγματι, κε Τσίπρα και κε Βαρουφάκη: Με ποια κριτήρια και ποιες διαδικασίες; Και με ποιο σκοπό;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλεί τον εργαζόμενο λαό να διεκδικήσει και να επιβάλλει τη μονομερή διαγραφή του χρέους, ώστε να «υπάρξουν τα λεφτά» που χρειάζονται για τις στοιχειώδεις ανάγκες των ανέργων, των φτωχών, των συνταξιούχων και της κοινωνικής πλειοψηφίας.